

[Christmas Møller.]

Paa Baggrund af denne Bestemmelse om „under 50 ensartede Virksomheder“ tror jeg ikke, det vil være vanskeligt at fortolke Bestemmelsen om, at de Aftaler, der er truffet — andet staar der ikke i Paragraffen —, skal meddeles til Raadet paa en saadan Maade, at f. Eks. Rederivirksomheden, selv om vi har nogle flere Rederier, faldt ind derunder. Tager vi dem, der er nogenlunde store, kan Bestemmelsen meget nemt fortolkes saaledes, at de alle falder ind derunder.

Nu vender jeg mig til Haandværks- og Industrivirksomheder. Forholdet er dette, at der er 21 — oven i Købet er det jo meget færre, naar man ser økonomisk paa det — Sukkerfabrikker og Saftstationer, og de falder altsaa givet ind under Bestemmelsen. Af Fløde- og Mælkekondenseringsfabrikker er der 18 med mekanisk Kraft, de falder ubetinget ind derunder. Der er 29 Margarinefabrikker af en bestemt Slags; de maa altsaa falde ind derunder, for under 50 Virksomheder kan falde ind under Bestemmelsen, medens alle de, hvor Antallet overstiger 50, kun kan falde ind under første Del af Paragraffen. Sprit- og Gærfabrikker falder naturligvis ind derunder, Konserves- og Frugtvinfabrikker ligeledes.

Af Herreskræderier med mekanisk Kraft er der her i Landet 32 — de falder ind under Bestemmelsen. Af Dameskræderforretninger er der 50 med mekanisk Kraft — de falder ind under Bestemmelsen, saaledes som den utvivlsomt kan fortolkes. Af Mode- og Broderiforretninger er der 25 med mekanisk Kraft, de maa altsaa ogsaa falde ind derunder. Af Hatte- og Buntmagerforretninger er der 35 med mekanisk Kraft, af Malerforretninger 12, Glarmesterforretninger 47, Tapetserer-, Dekorator- og Møbelpolstringsforretninger 16, af Kurvemager- og Børstenbinderforretninger 37.

Og saaledes kunde jeg gaa videre og paavise, at denne Bestemmelse rammer fuldkommen i Flæng. Den kan ramme Virksomheder, som betyder overmaade meget i Produktionen, men den kan, som jeg her har nævnt, ogsaa ramme Virksomheder, som i og for sig ikke betyder saa forfærdelig meget i Produktionen. Og spørger jeg: Hvilken Begrundelse gives der da for det? — har jeg Lov til at sige: Overhovedet ingen.

Det hedder saa videre i Forslaget, at de Virksomheder, som falder ind under Paragraffen, inden 8 Dage efter, at en Aftale er indgaaet, skal tilstille Raadet en nøjagtig skriftlig Gengivelse af Aftalen. I § 3 bestemmes det, at Raadet skal føre et Register over alle de Aftaler, som an-

meldes, og undersøge, om disse maa antages at medføre urimelige Priser eller Takster.

Hvad er urimelige Priser eller Takster? Hvis man spørger mig, om jeg vil benægte, at der har eksisteret, maaske i Dag eksisterer og kan komme til at eksistere urimelige Priser og Takster, saa vil jeg sige, at det vil jeg begribeligvis ikke. Jeg nævnte i Fjor, at naar „Social-Demokraten“ holdt samme Pris som „Berlingske Tidende“ og „Nationaltidende“, saa var det ganske utvivlsomt en urimelig Pris, og det kunde heller ikke falde mig ind at bestride, at der paa andre Omraader kunde ske et og andet Misbrug. Men det er min Overbevisning, at et saadant Raad som det, der her er Tale om, aldeles ikke har nogen Mulighed for at dømme herom, og at Samfundet i Kraft af sin Karakter vil reagere overfor Misbrug, og at Forholdene hurtigt vil trække sig i Lave.

Der siges videre i § 3, at en Gang imellem skal i Statstidende offentliggøres Navnene paa Virksomheder, som omfattes af Aftaler; selve Aftalerne skal ikke, saaledes maa man forstaa det, offentliggøres, men man skal en Gang imellem i Statstidende kunne læse, at de og de Virksomheder har sluttet Aftaler. Hvad det vil betyde i Retning af Mistænkeliggørelse af Virksomhederne, siger sig selv, og til hvilken Nytte er denne Offentliggørelse? Derom vil jeg gerne spørge den højtærede Minister.

Men Lovforslaget standser jo ikke herved. Inden jeg gaar over til at omtale den Myndighed, som man lægger i et nyt Regeringsorgans Haand, vil det være naturligt for mig at sige et Par Ord om det Raad, som ifølge § 2 skal nedsættes, og som ifølge London-Resolutionen bør være uafhængigt af Regeringen. Nu ved jeg ikke rigtig, hvad de, der stemte for London-Resolutionen, har ment med, at Raadet skulde være uafhængigt af Regeringen. Saa forfærdelig nemt at faa et af en Regering uafhængigt Raad er det utvivlsomt ikke — Erhvervsorganisationsvejen kan selvfølgelig gaas.

Den højtærede Handelsminister sagde i sin Forelæggelsestale, at sikkert ingen vilde benægte, at Lovforslaget var udarbejdet i nøje Overensstemmelse med Konferencens enstemmige Udtalelse. Den højtærede Handelsminister praktiserer dette paa den Maade, at af Raadets 5 Medlemmer udnævnes Formanden af Kongen og de 4 øvrige Medlemmer af Ministeren for Handel og Industri. Jeg tror, ingen i dette høje Ting vil bestride, at det i Praksis vil sige,